

EL SALLAYAN BİR FİL Mİ?

El sallayan bir fil mi! Hayır sadece köftecinin önünde duran bir maskotmuş. Bu gün yeterince sıkıcı değilmiş gibi el sallayan fil görme hayalleri de suya düşmüştü Asel'in. Yüzünü arabanın camına dayamış bir şekilde dışarıyı izliyordu. Asel on iki yaşında, uzun siyah saçlı ve çok da uzun boylu olmayan, kilolu bir kızdı. Annesinin zoruyla kitap fuarına gidiyordu. Aslında kendisi de kitap okumayı seviyordu ama en sevdiği yayıncı yayım yaparken kitap fuarına gitmek pek mantıklı gelmiyordu.

—“Asel, geldik.” Dedi annesi. Asel isteksizce,

—“Tamam iniyorum.” Dedi.

—“Ne kadar sürecek bu fuar?” Bu sorusunun üzerine annesi Asel'e ters bir bakış attı. Ardından,

—“Bu kadar isteksiz olma. Hem benim çok sevdiğim yazarlar da orada olacak. Onların da imzasını alırız.”

—“Tamam anne.” dedi isteksizce. Fuar çok büyük bir binada yapılıyordu. Girişte balonlar, içecekler ve ikramlar vardı çünkü kalıcı bir fuar olacaktı ve açılışı birkaç saat önce olmuştu. Asel ile annesi fuara girince şok oldular ve şaşkınlıkla dev masalar üzerinde binlerce kitap olan devasa salona bakakaldılar. Annesi,

—“Büyük olduğunu duymuştum ama bu kadarını beklemiyordum.” Dedi Asel'e. Bunun üzerine Asel,

—“Açıkçası benim de ilgimi çekti fakat umarım tüm kitapları incelemeyi düşünmüyorsunuzdur anne.” Dedi gülererek. Annesi,

—“Sen merak etme.” diyerek güldü. Ve yavaş yavaş gezmeye başladılar. Annesi birkaç tane kitap satın almıştı ama hala Asel'in hoşuna giden bir şey olmamıştı. Yaklaşık yarım saat geçtiler ve Asel sıkılmaya başladı çünkü hiçbir kitap hoşuna gitmiyordu. Hızlı hızlı kitapların kapaklarına bakarken birden duraksadı. Kitaplardan birini eline aldı ve incelemeye başladı. Çünkü bu kitabın kapağında el sallayan bir fil vardı. Asel'in kitapla ilgilendiğini gören yazar,

—“Sanırım filleri seviyorsun.” Dedi gülümseyerek. Asel yabancılara karşı çekingen biriymi ama nedense bu kadın çok sevecen duruyordu.

—“Evet, filler en sevdiğim hayvanlardır.” Dedi kısık bir tonla. Bir yandan yazarın yüzüne bakıyordu. Kadın kırklarında gözüküyordu ve zayıftı. Kahverengi saçlarının arasındaki yüzü gülümsüyor ve Asel'e bakıyordu. Yazar,

—“Ben de filleri severim. Bu nedenle böyle bir kitap yazdım.” Dedi.

—“Bir de bazı arkadaşlarım kilomdan ötürü beni file benzetirler de o yüzden beni en iyi anlayanların filler olduğunu düşünüyorum.” Dedi. Yazar,

—“Belli ki arkadaşların fillerin ne kadar güzel hayvanlar olduğunu bilmiyor. Senin canını boş yere kimse sıkamaz o yüzden gereksiz yargılamaları dikkate alma tamam mı tatlım.” Dedi gülümseyerek. Asel,

—“Tamam, doğru söylüyorsunuz.” Dedi yazara. Asel kitabı incelemeye devam etti ve arkasındaki yazıyı gördü. “Bu kitaba ödediğiniz yirmi lira ihtiyaç sahiplerine bağışlanacaktır.” Bunun üzerine Asel yüzünde bir tebessümle,

—“Ben de büyüyünce böyle yardım kampanyaları başlatmak istiyorum, şimdilik sadece destek olabilirim sanırım.” Diyerek elindeki yirmi lirayı yazara uzattı. Yazar parayı aldı ve üzerinde bağış yazan kutuya koydu. Ardından kitaplardan birini eline aldı ve ona,

—“Pardon ismin neydi tatlım?” Diye sordu. Asel,

—“Asel Çetin.” Dedi. Bunun üzerine yazar kitabı imzaladı ve Asel’e uzattı. Asel,

—“Teşekkür ederim...” Dedi ve yazarın adını öğrenmek için kitaba baktı. Cümlesini,

—“Sayın Sezanur Ergün.” Diye tamamladı.

—“Ben teşekkür ederim Asel.” Dedi Sezanur. Küçük kız yazarın diğer kitaplarını incelemeye başladı. Gözüne “Piyano Çalmanın İncelikleri” adlı bir kitap takıldı.

—“Şey, ben de piyano çalıyorum fakat piyano kitaptan öğrenilebilir mi ki?” Dedi yazara.

—“Yirmi beş sene piyano çalınca incelikleri yazıya da dökülebiliyorsun.” Dedi gülümseyerek.

—“Vay be, çok iyi bir yazar ve aynı zamanda usta bir piyanist nasıl olabiliyorsunuz?” Diye sordu Asel.

—“Ben küçükken çok şanslıydım ve beni yönlendiren birçok öğretmenim oldu. Beşinci sınıfa gidene kadar kendimi yazarlığa çok uzak hissedirdim. Fakat ortaokulda dersime giren Türkçe öğretmenlerimin yardımıyla bu konuda yetenekli olduğumu fark ettim.”

—“Çok güzelmiş. Peki piyanoya nasıl başladınız?”

—“Ben küçükken ailem müzik ile ilgilendiğimi ve becerikli olduğumu fark edip beni piyano kursuna yazdırdılar. Piyanoda biraz ilerledikten sonra ortaokulda çok iyi bir müzik öğretmeniyle tanıştım. Onun sayesinde gitar çalmaya da başladım.”

—“Gerçekten de çok güzel öğretmenleriniz varmış, okulun adı neydi peki?”

—“Birey Koleji. Gerçekten çok güzel bir okuldu. Sen piyanoya nasıl başladın Asel?”

—“Benim teyzem müzik öğretmeni olduğu için onun sayesinde yeteneğimi fark ettik.”

—“Ne güzel. Müziği bırakma, çalıştıkça daha ileriye gideceksin. Elbette çok zorlandığın kısımlar olacak fakat o zorluklar seni başarıya götürecektir.”

—“Merak etmeyin devam edeceğim. Hem biz çok şanslıyız, yetenekleri fark edilemeyen çocuklar da var. Ben de büyüyünce herkesin eğitim alabileceği büyük müzik kursları açmak istiyorum.”

—“İstersen yapamayacağın hiçbir şey yok...” Asel yazar ile konuşmaya devam ederken annesi geldi ve,

—“Hadi Asel artık gitmeliyiz.” Dedi. Yazar Asel’e,

—“Görüşmek üzere Asel.” Dedi. Asel,

—“Görüürüz.” Dedi ve annesiyle çıkışa doğru yürümeye başladı. **Asel arabada** üzerinde el sallayan bir fil olan kitabına bakarak hayallere daldı. Kararlıydı, bundan sonra insanların kaba görüşlerini dikkate almayacaktı. Kendini ilerde daha iyi şeyler **yapabilmek** için çalışmaya adayacaktı, çünkü biraz önceki yazar gibi o da başkalarına ilham verip dünyayı daha güzel bir yere çevirmek istiyordu.

Ad/Soyad: Sezanur Ergün